

[Birte Weiss]

at jeg har lyttet til fru Grethe Fenger Møller, så må jeg erkende, at også på det felt er normerne i skred, selv om formålsløsheden her gærneres med både Heiberg, Holberg og Bournonville.

Hvis man går ud fra, at det ikke skal være debatindlæg i pressen, men en sags reelle indhold, der kvalificerer til en forespørgsel, så er debatten i dag efter min opfattelse malplaceret. Eller måske skulle man snarere sige en smule gådefuld. Den er gådefuld, fordi det konservative folkeparti ved at tiltræde et aktstykke i finansudvalget den 1. februar sidste år selv har været med til at bede om forslag til en samlet løsning for Det kgl. Teater på Kgs. Nytorv. Det forslag foreligger ikke endnu, fordi den afgørende fase, selve projektkonkurrencen, endnu ikke er sat i værk.

Det er også gådefuldt, fordi de konservative har haft rig lejlighed til at protestere, mens tid var. Vi havde i 1976 en stor debat om Det kgl. Teater her i tinget. Der var varm tilslutning fra de konservative. Vi har drøftet konkurrencebetingelserne indgående i Det kgl. Teaters tilsynsråd. Vi har endda gjort det i flere omgange. Der har været varm tilslutning fra de konservative. Vi havde det også oppe i forbindelse med den nye regerings tiltrædelseserklæring. Der var ingen protester fra de konservative.

Jeg vil derfor gerne spørge fru Grethe Fenger Møller: hvad er det egentlig, der er sket, siden regeringen tiltrådte, hvad er det egentlig, der er nyt i denne sag? Hvad er det, der gør, at man end ikke har tålmodighed til at afvente den projektkonkurrence, som man selv har været med til at foreslå? Hvad er det, der gør, at de meget snarlige resultater af målsætningsudvalgets arbejde ikke skal indgå i overvejelserne, før man farer ud og kræver et bredere beslutningsgrundlag?

I øvrigt har jeg forstået, at målsætningsudvalget er ved at afslutte sine drøftelser, og at man vil have resultatet fremme så betids, at det også kan indgå i det arbejde, som selve projektkonkurrencen skal færdiggøre. Det vil sige, at der ikke, som fru Grethe Fenger Møller taler om, er tale om en meget bagvendt og forkludret arbejdsgang. Jeg synes, at sådan som tingene har kunnet gå stille og roligt omkring denne vigtige sag, kan alle brikkerne tilsyneladende ikke blot komme til at passe sammen, men også falde på plads, hvis det er en mere fornuftig beslutningsgang eller

et bedre beslutningsgrundlag, man ønsker sig.

Det allervigtigste vil vel egentlig også være, at der sker en samordning eller, skal vi kalde det en sammenstilling af projektkonkurrencen, af målsætningsudvalgets resultater og af rationaliseringsgruppens overvejelser, og det er det, vi nu får skabt en mulighed for. Jeg vil gerne takke ministeren for, at det er lykkedes at tilrettelægge arbejdet på en så hensigtsmæssig måde.

Jeg vil godt sige, at disse spørgsmål stiller jeg ganske upolemisk, fordi de konservatives fremturen i denne sag virker ganske irrationel.

Dette være ikke sagt for at skjule, at der er meget store problemer på nationalscenen. Der er først og fremmest helt aktuelt nogle økonomiske problemer, som gør teaterledelsens manøremuligheder, skal vi kalde det beklemmende små, når der opstår blot de mindste uforudsete vanskeligheder.

Det mest dramatiske udtryk for den meget stramme økonomi har været, at man har måttet foretage nogle enkelte aflysninger, som hverken teatret eller tilsynsrådet ønskede. Men det daglige udtryk for de økonomiske vanskeligheder er faktisk endnu værre. Det daglige udtryk er en usikkerhed og en mangel på tiltro til, at vi i folketinget, også når det er upopulært, vil være med til at forsvare udgifterne til en nationalscene, som i virkeligheden ikke er ét, men tre forskellige teatre med hver sin identitet.

Lad det derfor være sagt her, at vi i socialdemokratiet er os bevidst, at Det kgl. Teater ikke kan klare flere direkte eller relative nedskæringer.

Men der er også mange andre problemer. Der er de udviklede reglementer og ansættelsesformer, som er historisk begrundede, men som måske ikke er helt hensigtsmæssige i dag.

Der er stadig stærkere krav om en mere intensiv turnévirkksomhed. Der er krav om, at teatret skal rejse meget mere rundt i landet, end det gør. Det er noget, som man simpelt hen ikke er i stand til at honorere, selv om man med teaterrådets hjælp flere steder rundt i landet i de allerseneste år har fået etableret nogle velegnede scener. I øvrigt er der også i de seneste år skrevet overordentlig mange stykker, som bortset fra lyssætningen ikke stiller større scenetekniske krav end